

Ik denk, dus ik ben... alleen

Door Patrick 06.03.2009

Filosofie. Voor sommigen een totaal onnutte bezigheid, voor anderen een recreatieve uitdaging van de menselijke geest. Daar ergens tussenin zit ik, op dit moment meer naar het zweverige getild door het vak filosofie dat ik op dit moment volg aan de Universiteit van Tilburg. Even geleden was ik bezig met de vraag hoe de wereld om mij heen te interpreteren. Kan ik blind op mijn eigen zintuigen afgaan of speelt twijfel een rol? De misschien beroemdste Franse wetenschapper en filosoof René Descartes heeft hier uiterst interessante ideeën over. Het enige zekere dat hij zag in alles wat het feit dat hij zich dat kon afvragen en dus denken. Hieruit leidde hij zijn af dat als hij kon denken, hij er dus was. Zijn beroemde uitspraak: "Ik denk, dus ik ben!" Het bracht mijzelf ook aan het denken, maar hoezeer ik het ook probeerde, ik zat wanhopig verstrikt met deze filosofische vraag. Onwaarschijnlijk overweldigend! Toch, in een uiterst lucide moment bedacht, nee besepte ik me het volgende:

De wereld 'an sich' is goed noch slecht. Het is alleen zo goed of slecht als ik deze interpreteer, maar dan nog is de wereld zelf gewoon de wereld. Een verandering ervan is enkel een verschuiving. Het hele universum heeft geen betekenis, doel of bepaling. Het is hier nu eenmaal. In compleet contrast hiertegenover staat de wereld zoals ik, de individuele en unieke mens, deze allersubjectiefst waarneem. Het is gevuld met verleiding, achterdocht, genot, vreugde, misinterpretatie, oftewel in één woord betekenis. Bovenal is alles in de wereld onduidelijk. De enige connectie die ik heb met de objectieve wereld zoals deze nu eenmaal bestaat is het besef van mijn eigen subjectiviteit waarmee ik alles aanschouw. En hooguit is dit enkel een vage referentie naar wat er wel is. Ik ben hier dus totaal alleen in mijn eigen wereld, omringd door waanbeelden.